

E ceva frumos la setea ta. Încerc să dau de timpul în care îmi ascundeai trupul sub
pătură, să nu se frământa de
prea multă boală. Te
iubeam cel mai mult la ora 15.00,

înainte să vii acasă, înainte să deschizi ușa,
să intri în cameră, să mă săruți.

Te așteptam ca un sâmbure în care încolțesc viermii iar
apoi fructul din jurul lor.

Totul era dulce.

Suflarea plămânilor tăi,
amintindu-mi de ce cerul e singurul albastru
în care nu se poate pescui.

Eram mușcați din același rând de momeală,
în care ne întreceam sufletele uriașe.

Creșteam odată cu universul
și îi vorbeam despre cum se face dragoste.

Era de la sine înțeles că mărginirea e doar un sinonim
pentru „nu mai pot, adâncul în care m-a plămădit mama a ajuns până la mine și nu voi scăpa”.

Aici mă termin.

Aici viața mă întrece,
mă jupoaie de tot ce am mai bun,

Antonia Luiza Zavalic - Eyes to set kill (poezie)

Scris de Antonia Luiza Zavalic
Duminică, 26 Ianuarie 2014 08:35 -

de tot ce am mai prost,
ca o tăietură care mă scoate din mine.
Acum am devenit un egoist cu aripi.
Îngerii mă spală pe picioare și mă urăsc.

AUTOR: ANTONIA LUIZA ZAVALIC

ianuarie 2014

www.sighet-online.ro